

ת"פ 40549/05/15 - מדינת ישראל נגד חמיס עגלוני

בתי המשפט

בית משפט מחוזי באר שבע

ת"פ 40549-05-15
12 ינואר 2016

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פמ"ד עו"ד קישון

המאשימה

נ ג ד

חמיס עגלוני באמצעות עו"ד אסדי

הנאשם

החלטה

בטענות מקדמיות

בקשה לפי סעיף 149(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, להורות על ביטול כתב האישום או להעבירו לבית משפט השלום.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של קשירת קשר לעוון (העברת ציוד ללא היתר) לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), קשירת קשר לפשע (קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות), לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, ניסיון להעברת חומר דו שימושי ללא רישיון, לפי סעיף 20 לחוק הפיקוח על ייצוא ביטחוני, תשס"ד - 2007 וסעיף 32 (4) לחוק, וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, שלט ברצועת עזה ארגון החמאס (להלן: "החמאס"), אשר הוכרז כארגון טרוריסטי והתאחדות בלתי מותרת. ארגון החמאס ביצע פעולות לחימה כנגד ישראל במהלך מבצע צור איתן, בחודשים יולי - אוגוסט 2014. בתקופה זו חל צו פיקוח שהוצא מכוח חוק הפיקוח על ייצוא ביטחוני (ציוד דו - שימושי מפוקח המועבר לשטחי האחריות האזרחית הפלשתינאית) (תיקון), התשע"ה - 2015 (להלן: "הצו"), לפיו, מתוך הסחורות שמבוקש להעבירן לרצועת עזה, יש הצריכות תיאום בלבד, ויש הצריכות היתר. בכל מקרה אין להכניס סחורה מבלי להצהיר או לפרט מהותה וסוגה. מטרת הפיקוח היא למנוע הכנסת חומרים דו שמושיים, אשר ניתן ליצור באמצעותם אמצעי לחימה.

במהלך חודש 2015 פנה אדם בשם זיאד אבו סמק המכונה "אבו צקר" (להלן: "אבו צקר") אל מהנד עגלוני (להלן: "מהנד"), אחיינו של הנאשם, וביקש את עזרתו בהברחת אלקטרודות לריתוך לתוך רצועת עזה. האלקטרודות הן ציוד הכלול בצו, והכנסתן לרצועה דורשת היתר.

מהנד והנאשם יצרו קשר עם אבו צקר על מנת להעביר את האלקטרודות ללא היתר.

ביום 7.4.15 מהנד ואבו צקר רכשו 60 לוחות שיש. אבו צקר העבירם במשאית למפעל בבעלות משפחת הנאשם, שם

הסליקו הנאשם, מהנדס ואבו צקר את האלקטרוניות בין לוחות השיש, במטרה להבריחם לעזה. אבו צקר דאג להובלת הסחורה למחסום כרם שלום, ושם נתפסו האלקטרוניות המוסלקות.

ב"כ הנאשם מעלה מספר טענות מקדמיות, אשר ידונו להלן, במסגרתן עותר הוא למחיקת כתב האישום ולחילופין, להעברתו לבית משפט שלום.

1. כתב האישום הוגש ללא אישור פרקליט המחוז - ב"כ הנאשם טוען, כי העבירות בסמכות בית משפט השלום, וניתן להעמיד עליהן אדם לדין בבית המשפט המחוזי, רק בכפוף להחלטה של פרקליט מחוז, ובתיק החקירה אין החלטה כזו.

ב"כ המאשימה השיב, כי ההחלטה להגיש את כתב האישום בבית המשפט המחוזי התקבלה על ידי עו"ד קישון המחזיק בסמכות פרקליט מחוז, לפי סעיף 242 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 והיא אינה טעונה אישור כתוב. הוא מפנה לסעיפים 9(ב), 123 ו-144 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, שם קיימת הוראה מפורשת להסכמה בכתב להגשת כתב אישום, ואילו בהוראת סעיף 51(א)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, לא נדרשת החלטה בכתב של פרקליט מחוז או צרף אישור לכתב האישום.

ב"כ הנאשם טען בתשובתו, כי עו"ד קישון אינו פרקליט המחוז, ולכן אינו מוסמך לקבל החלטה כאמור, ובנוסף, כי מדובר בהחלטה כבדת משקל, ולכן יש לתעדה בכתב, כדי שניתן יהיה לתקוף את סבירותה.

אני מקבלת את עמדתה העקרונית של המדינה, לפיה הסעיף אינו דורש החלטה בכתב, כפי שדורשים סעיפים אחרים.

יחד עם זאת, מקובלת עלי עמדת ב"כ הנאשם, כי על מנת שיוכל לתקוף את ההחלטה המנהלית, עליו לדעת מהם הנימוקים לה, ולכן אתייחס בהמשך.

בכל הנוגע לטענה כי פרקליט המחוז רשאי הוא לאצול לפרקליט המדינה בלבד, ולא לפרקליט אחר מפרקליטות המחוז, הרי שהיא כבר נדונה ונדחתה על ידי בית המשפט העליון. ראה בש"פ 746/98 אלפסי נ' מדינת ישראל (17.2.98), שם נקבע כי:

"פרקליטי המחוזות הינם פרקליטים מפרקליטות המדינה, כאשר להצבתם במחוזות יש בהקשר הנדון כאן משמעות אירגונית בלבד...מקובלת עלי איפוא עמדתה של ב"כ המדינה, לפיה סגנית פרקליט מחוז הדרום הינה פרקליטה מפרקליטות המדינה לעניינו של סעיף 242 לחסד"פ, וכתב ההסמכה שהוגש לי מלמד, כי היא הוסמכה כחוק על פי סעיף 242 הנ"ל להשתמש בסמכותו של פרקליט מחוז, לעניינו של סעיף 5(א)(1)(א) לחוק בתי המשפט".

לפיכך, בכפוף להגשת הסמכת עו"ד קישון לקבל החלטות שבסמכות פרקליט המחוז, הטענה נדחית.

2. ההחלטה על הגשת כתב האישום בבית משפט השלום, אינה סבירה ומפלה - ב"כ הנאשם טוען, כי מדובר בהחלטה לא סבירה, לא מידתית, שהתקבלה משיקולים זרים, ומפלה את הנאשם לרעה מול

אחרים.

ב"כ המאשימה צרף מנגד מספר דוגמאות של כתבי אישום שהוגשו לבית המשפט המחוזי בשנת 2015, בנסיבות דומות.

בנסיבות אלה, בהן ברור כי כתבי אישום בעבירות אלה מוגשים לבית המשפט המחוזי, כדבר שבשגרה, ולא לבית משפט השלום, איני סבורה כי ניתן לדבר על אפלייה.

אלא שב"כ הנאשם טוען כי ההחלטה התקבלה על דעתו של עו"ד קישון בלבד, ומבלי שנערכו דיונים רציניים בנושא, ושוב, בהעדר החלטה מנומקת, לא ניתן לבחון את סבירותה.

כפי שציינתי לעיל, מקובלת עלי עמדת ב"כ הנאשם, לפיה, על מנת לתקוף את המעשה המנהלי, עליו לדעת את הנימוקים לו.

על כן, אני מורה למדינה להגיש, בפתח הדיון הקרוב, לבית המשפט ולב"כ הנאשם, את נימוקי המדינה להעמיד את הנאשם לדין בבית המשפט המחוזי, ולהבהיר האם מדובר בשינוי מדיניות, או בסוגיה חדשה. בנוסף, תוצג הסמכתו של עו"ד קישון.

3. כתב האישום אינו מגלה עבירה של קבלת דבר במרמה - ב"כ הנאשם טוען, כי בהעדר מצג שווא או עובדה לא נכונה שהציג הנאשם, לא מתקיימת עבירה של קבלת דבר במרמה.

גם טענה זו דינה להידחות, באשר כתב האישום מציין במפורש, כי הנאשם יצר מצג לפיו במשאית מובלת רק סחורה המותרת לכניסה לרצועת עזה, למרות שידע כי הדבר אינו אמת.

4. העדר נסיבה מחמירה - ב"כ הנאשם טוען כי הנסיבה המחמירה, כאמור בכתב האישום, היא הניסיון להכניס לעזה אלקטרודות האסורות על פי חוק הפיקוח, אלא שעובדות אלה מהוות גם עבירה על סעיפים 20 ו-32 לחוק הפיקוח, אותן ייחסה המאשימה לנאשם. העונש לצד עבירה זו הוא שלוש שנות מאסר.

לטענתו, אין זה הוגן, בגין אותה עובדה, לייחס לנאשם עבירה נוספת. ב"כ הנאשם הוסיף, כי חוק הפיקוח עודכן רק ביום 4.3.15 והכניס את האלקטרודות לרשימת המוצרים הטעונים היתר. אם היה מבצע את העבירה חודשיים קודם לכן, לא היה עומד לדין, ולא הוגן להקפיץ את העונש מקנס מנהלי לעבירה של בית משפט מחוזי. בעבר ניסה הנאשם להבריח אלקטרודות, ושוחרר לביתו עם האלקטרודות וקנס בסך 20,000 ₪.

ב"כ המאשימה השיב, כי הנסיבות המחמירות הן ביצוע העבירה במעבר הגבול שבין ישראל לעזה מקום המצוי תחת שליטה עוינת, וכי העבירה והמעשה היה בשילוב עבירות אחרות על חוק הפיקוח. הכלל הוא, כי שילוב של מעשה מרמה ביחד עם עבירות אחרות מהווה נסיבה מחמירה. עוד הוסיף, כי גם התחכום לפיו הוסוו האלקטרודות בלוחות השיש מהוות נסיבה לחומרה.

אני מקבלת עמדה זו של המדינה.

מדובר במרמה אשר תוצאותיה הן העברת חומרים אסורים לארגון טרור. די בכך כדי להקים את הנסיבה המחמירה, וזאת ביחד עם התחכום שבמעשים, כאמור בתגובת המדינה.

אשר לשינוי המדיניות, הכלל הוא, כי התביעה יכולה לשנות מדיניותה בהתאם לשינוי נסיבות. תרופתו של הנאשם תהיה בשלב הטיעונים לעונש, שכן ההלכה היא כי בנסיבות כאלה, דהיינו חקיקה חדשה, או שינוי מדיניות העמדה לדין, העונשים יהיו מתונים יותר.

מכל מקום, אין זה רלוונטי אם ביצע את אותם מעשים בדיוק חודש קודם לכן, ולא נענש.

אשר להעמדה לדין בגין שתי עבירות, זו זכותה של המדינה, בכפוף לכך שהנאשם לא יענש פעמיים בגין אותו מעשה.

על כן, אני דוחה את הבקשה, בכפוף להנחיותי דלעיל.

לאחר שיקבל ב"כ הנאשם את הנימוקים להגשת כתב האישום בבית המשפט המחוזי, וככל שיבקש לטעון כנגדם, יעלה טיעוניו בפני כב' השופט עמית כהן.

ניתן והודע היום, ב' שבט תשע"ו, 12 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.